საქართველოს ძლიერებას გაუმარჯოს!

ლეჩხუმი

[illegible] გამოდის [illegible] წლიდან

რაიონის საზოგადოებრივ-პოლიტიკური გაზეთი

№32 (6578) 19 აგვისტო 1993 წელი ხუთშაბათი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სექტემბერი კი... მოვიდა

ახალი სასწავლო წელი ჩამოდგა უსიხარულო, ცრემლიან—სისხლიანი არდადეგების შემდეგ. პირველი სექტემბერი მაინც სიხარულთან, იმედთან, უკეთესი მომავლის რწმენასთანაა დაკავშირებული.

როგორ ხვდება რაიონის განათლების განყოფილება ახალ სასწავლო წელს, რა სიახლეა, რა პრობლემები სწავლებაში, რას ვპირდებით ახალგაზრდებს, რას მოველით ხვალინდელი დღისაგან.

გვესაუბრება რაიონის განათლების განყოფილების გამგე ბატონი გურამ ხმელიძე:

დიახ 1 სექტემბერი მოდის, ის უნდა მოვიდეს, ეს ბუნებრივია.

განსაკუთრებული სიახლე განათლების სფეროში არაფერია. ჯერჯერობით ძირითადად იგივე სასწავლო გეგმით ვმუშაობთ. სწავლა დაიწყება 1 სექტემბერს, ყოველ შემთხვევაში ჯერჯერობით ასე ვიცით.

ცვლილებები? არის გარკვეული. დაწყებითი სამხედრო სწავლების ნაცვლად წელს შემოღებულ იქნება საგნის—ადამიანის უსაფრთხოების დაცვის საფუძვლები—სწავლება. ამაზე პედაგოგები მიიღებენ პროგრამებსა და რეკომენდაციებს.

განხორციელდება აგრეთვე რელიგიის ისტორიის შესწავლა დაინტერესებულ მე-10-მე—11 კლასელებისათვის ფაკულტეტური საათების ხარჯზე, ასევე შეისწავლება საგანი, „ადამიანის უფლებათა საყოველთაო დეკლარაცია“.

რაც შეეხება პროფილურ სწავლებას, კვლავ ძალაშია.

პირველ რიგში სიახლეებზე გადავიტანე ყურადღება, თუმც ჩვენთვის ყოველთვის №1 პრობლემა კადრები იყო და არის. ახალი სასწავლო წლისათვის მივიღეთ 3 სპეციალისტი—2 სკოლამდელი აღზრდის და 1 დაწყებითი კლასების. აგვისტომდე 4—ს კიდევ მოველოდებით. ეს რა თქმა უნდა ზღვაში წვეთია. გვაკლია უცხო ენის პედაგოგები, მათემატიკოსები, ფიზიკის, რუსულისა და, ვერ წარმოიდგენთ, ქართული ენისა და ლიტერატურის სპეციალისტები. ეს ნაკლისი განსაკუთრებით იგრძნობა პერიფერიებში, რაიონის ცენტრსა და ახლომახლო სოფლებში კი [illegible]ქარბებულია.

სამინისტრომ, რა თქმა უნდა, ჩვენი ოფიციალური თხოვნის საფუძველზე კიდევ გვპირდება ახალგაზრდა სპეციალისტებს. ვნახოთ.

ამ გაუბედურებულ დროში სკოლები და მათი ხელმძღვანელები შეეცადნენ თავიანთი ძალებით შეესრულებინათ მიმდინარე მცირე რემონტები, გაელამაზებინათ შენობა—ინვენტარი, რამდენადაც შეეძლოთ ნორმალური გარემო დაეხვედრებინათ მოსწავლეთათვის. რაც შეეხება კაპიტალური რემონტისათვის თანხების გამოყოფას მიმართვა გავუკეთეთ მთავრობას, მაგრამ კატეგორიული უარი მივიღეთ. შემდეგ დიდი ძალისხმევით მივაღწიეთ, რომ ბიუჯეტში ჩაგვისვეს 7 მილიონ 600 მანეთი კაპიტალური რემონტისათვის, ინვენტარმოწყობილობისათვის კი 300.000 მანეთი. თუ დამტკიცდა რესპუბლიკის ბიუჯეტი და ალბათ დამტკიცდება ამ დღეებში მაინც, ჩვენ ამ თანხას მივიღებთ.

ასევე ოფიციალური მოთხოვნის საფუძველზე გამოგვეყო მინის ფონდი 1000 კვადრატული მეტრის ოდენობით.

რაიკოოპერატივის მეშვეობით ამ დღეებში შემოვიტანთ სახელმძღვანელოებს და სასწავლო ნივთებს.

და მაინც მთავარი: სწავლება და აღზრდა დაშორდა ერთმანეთს. სრულიად მოიშალა ის აღმზრდელობითი სტრუქტურები, რაც გვქონდა და ვიწუნებდით. ახალი კი ჯერ კიდევ არ შეუქმნია განათლების სამინისტროს. ძალზე გახშირდა მოსწავლეთა შორის მძიმე დანაშაულობები ეს რესპუბლიკური სენია და ჩვენმა რაიონმაც „გამოიჩინა“ თავი. კი მართალია, საერთო გარემომ, სიტუაციამ, სიდუხჭირემ თავისი ქმნა, მაგრამ ყველაფერს სოციალურ გარემოს ვერ დავაბრალებთ. ჩვენც მოვადუნეთ მუშაობა, დაეცა მასწავლებლისა და მოსწავლის პასუხისმგებლობა. ახლა გამოსავალი ერთია: რესპუბლიკის პარლამენტმა ისეთი მთავრობა უნდა აირჩიოს, რომ ქვეყანაში წესრიგი დამყარდეს, შემდეგ სწავლა—აღზრდის საქმესაც ეშველება.

სხვანაირად არ შეიძლება.

ყველაფერს რომ თავი დავანებოთ, მასწავლებელს არ უნდა შიოდეს, პურსა და შაქარზე მოფიქრალი მასწავლებელი ვერ ასწავლის, ვერ აღზრდის, არაფერი გამოუვა.

სხვამხრივაც გვიმძიმს მუშაობა, ჩვენი გზებისა და რელიეფის შემხედვარე, რამდენად შესაძლებელია განათლების მუშაკთა გასვლა ადგილებზე და პირიქით.

რაც შეეხება სკოლამდელ დაწესებულებებს, იძულებით დავხურეთ. არის მცირეოდენი იმედი (გაჩნდა კარტოფილი, ცხიმი) იმისა, რომ 1 სექტემბრიდან ქალაქისა და ახლომახლო სოფლების ბაღებმა განაახლონ მუშაობა, მერე რა იქნება, ვერ გეტყვით. არადა 200—მდე თანამშრომელს ითვლიან რაიონის ბაღები, რა ვუყოთ ამ ხალხს, და რაც მთავარია რა ვუყოთ პატარებს.

იგივე მდგომარეობაა ლაჯანურის სკოლა—ინტერნატში. მისი არსებობა კვების ბლოკის გარეშე წარმოუდგენელია. კონტინგენტი კი არის (40—50 ბავშვი).

რაც შეეხება ზამთრისათვის შეშით მზადყოფნას, 18 სასწავლო დაწესებულებას იმდენი შეშა სჭირდება, რომ ამისი ფონდიც კი არ აქვთ სატყეო მეურნეობებს. ქალაქის ბაღებში შეტანილია შეშა. თითო—ოროლა მანქანა სკოლებშიც შევიტანეთ. წინააღმდეგობებს ვაწყდებით, მაგრამ სათბობით, ვფიქრობთ, უზრუნველვყოფთ სასწავლო დაწესებულებებს.

დამდეგ ახალ სასწავლო წელს ვულოცავ ჩვენს ბავშვებს, და მერე ყველას, ვისთვისაც სულერთი არაა მომავალი თაობის განსწავლულობა და აღზრდა, სულერთი არაა როგორი იქნება ხვალის საქართველო.

ომი მეომრის თვალით

ერთი წელია ცრემლიანი და ტკივილიანი აფხაზეთის ჭირ—ვარამს იზიარებს საქართველო. ათეულ ათასი უსხვეროლად შეწირული სიცოცხლე, დაინგრეული სოფლები და ქალაქები, [illegible], იმედგაცრუებული ადამიანები... ეს აფხაზეთის ომის რეალობაა, მძიმე დაღს რომ აჩნევს [illegible] ჩვენგანის ყოველდღიურ ყოფას და მაინც ომის შემაძრწუნებელი შედეგების უპირველესი გამზიარებელი მეომარია.

ქველა ცაგერელმა რამაზ ბრეგვაძემაც მეომრის ხიფათიანი გზით განვლო ეს ერთი წელი, [illegible] თვალით იხილა და განიცადა აფხაზ [illegible] ავი ზრახვების შედეგი — ძმათამკვლელი ომი, რომელიც ასე მოულოდნელად და ვერაგულად შემოიჭრა რამაზისა და მისი მეგობრების ცხოვრებაში.

— სოხუმის უნივერსიტეტში სესიები იწყებოდა, რამდენიმე დღით ადრე სოფელ ქელასურში ჩავედი ნათესავებთან, — მიყვება რამაზი — ომიც დაიწყო. ჩემი ახლობლები, მეგობრები საბრძოლო ბატალიონებში ჩაეწერნენ, ხომ არ მივატოვებდი მათ და მეც სოხუმის მეორე ბატალიონის წევრი გავხდი. ბევრი ჩვენგანი მაშინ პირველად იღებდა იარაღს ხელში, ეს ჯარი კი არა, სამხედრო საქმეში გამოუცდელი, მოხალისეთა რაზმები უფრო იყო, სამაგიეროდ, ყოველი მათგანი სამშობლოს სიყვარულმა მოიყვანა ბატალიონში. დღესაც ქართული არმია პატრიოტიზმს ეფუძნება, სწორედ სამშობლოს სიყვარულმა და ურთიერთთანადგომამაც გაგვაძლებინა თითქმის ერთი წელი დაუსვენებლივ, შეუცვლელად გვებრძოლა. ბატალიონში ვიღებდით მხოლოდ შევსებას.

16 მარტს გუმისთასთან გამართულმა ბრძოლებმა სოხუმის მეორე ბატალიონს მძიმე დარტყმა მიაყენა. „დაიღუპნენ ბიჭებიო“ — გვითხრა რამაზიმ და გულში დაგუბებული ტკივილი ამ ორი სიტყვით შემოსაზღვრა. ვგრძნობ, მარტის ის დღეები მისთვის მარადიულად შიშველი იარაა.

თავადაც დაიჭრა, — „ეგ არაფერი. ცოტა ფეხი გამეკაწრაო“ — უდარდელად გვითხრა. არ იფიქროთ ამით უშიშარი კაცის როლში ყოფნა არჩია, ასეთმა ბიჭებმა სიცოცხლის ფასი კარგად იციან, და უიარაღო, უსისხლო დღეებსაც მოუთმენლად ელიან.

მეომართა ამ მოლოდინის გამართლების პირობაა სოჭში ხელმოწერილი სამმხრივი ხელშეკრულება.

— ცეცხლის შეწყვეტა სისხლისღვრას, მსხვერპლს შეამცირებს, თუმც ეს ხელშეკრულება უმოკლეს ხანში ომის დასასრულის გარანტიას ვერ მოგვცემს. — გვეუბნება რამაზი — გაგრის მოვლენებმა დაგვანახა, ხელშეკრულების პირობების დარღვევაც რომ შეიძლება.

დასასრული მე-2 გვერდზე!

შინაგან საქმეთა რაიონული განყოფილებიდან გვატყობინებენ

მიმდინარე წლის 14 ივლისს, ღამის 02 საათზე, სოფელ ორბელში გზაზე უგონო მდგომარეობაში ნაპოვნი იქნა რუბენ ნესტორის ძე ბურჯალიანი, რომელსაც თავის არეში მიყენებული ჰქონდა ნაკვეთი ჭრილობა. გატარებული ოპერატიული სამძებრო ღონისძიებების შედეგად დაკავებულ იქნენ სოფელ ორბელში მცხოვრები უმუშევრები, 1967—1968 წლებში დაბადებული დანაშაულის ჩადენაში ეჭვმიტანილები თამაზ ნოდარის ძე ლეშკაშელი და თენგიზ შოთას ძე ბურჯალიანი.

• • •

28 ივლისს, ღამით გაძარცვეს ცაგერის სასურსათო კომბინატის საწყობი, საიდანაც გატანილ იქნა სპირტი. გატარებული ოპერატიული ღონისძიებების შედეგად მეორე დღეს დაკავებულ იქნა სამჯერ ნასამართლევი, ქალაქ ცაგერში მცხოვრები ბექან ნოდარის ძე ხეცურიანი, დაბადებული 1961 წელს.

გაზეთ „ლეჩხუმის“ რედაქციისა და რაიონული სტამბის კოლექტივი ღრმა მწუხარებით იუწყება, რომ გარდაიცვალა ცაგერის რაიონული სტამბის ყოფილი დირექტორი

დავით ივანეს ძე ცვარიანი

და სამძიმარს უცხადებს განსვენებულის ოჯახს.

დროა წესრიგი დამყარდეს

დღეს რესპუბლიკაში მძაფრი პოლიტიკური და ეკონომიკური კრიზისია. სახალხო მეურნეობის მძიმე ეკონომიკურ—ფინანსურმა მდგომარეობამ კრიზისამდე მიიყვანა ქვეყანა. ყოველივე ეს კი საზოგადოებრიობის დიდ აღშფოთებას იწვევს, ყოველივე ამან თავისი გამოხატულება ჰპოვა რესპუბლიკის მინისტრთა კაბინეტის გადადგომაში. მართალია მინისტრთა კაბინეტი გადადგა, მაგრამ რას მოგვცემს ახლის შექმნა? ესაა დღეს ყველა მოქალაქის ინტერესის საგანი. ალბათ არაფერს, თუ მთავრობამ, ხელმძღვანელმა ორგანოებმა როგორც ცენტრში, ისე რაიონებში არ გააძლიერეს მომთხოვნელობა, კონტროლი, არ დამყარდა წესრიგი. არადა ადამიანები შიმშილის ზღვარზე კი არაა მისული, უკვე შიმშილობენ.

ვაჭრობის სისტემამ ფაქტიურად თავისი ფუნქციები შეწყვიტა. მაღაზიები ცარიელია, მარტო გამყიდველები სხედან შიგ. ბაზარს კი ცეცხლი უკიდია. რა ქნას მინიმალური თუ საშუალო ხელფასის მქონე მოსამსახურემ ან პენსიონერმა, რომელთა შემოსავალი 4—5 ათას კუპონს არ აღემატება, მაშინ, როცა ბაზარში ხორცი კილოგრამი 8 ათასი კუპონია, ყველი 7 ათასი, ლობიო—4 ათასი, პამიდორი და კიტრი 1500—2000 კუპონი, რეზინის (დახურული) კალოში 10 ათასი კუპონი, მაღალხარისხოვან ფეხსაცმელს რომ თავი დავანებოთ.

რაიონში შეიძლება ითქვას არცერთი სამრეწველო საწარმო თუ ორგანიზაცია არ ფუნქციონირებს. მასიური უმუშევრობაა. ეს თავისთავად ხელს უწყობს კრიმინოგენური სიტუაციის გაუარესებას. უკვე მოდად იქცა ქალაქად და სოფლად პირუტყვის, ქათმების, გოჭების ქურდობა. მასიურად დაიწყეს ქალაქ ცაგერში, ქვედა ცაგერში, ლუხვანოსა და სხვა სოფლებში მცხოვრებთა ბოსტნებსა და ყანებში ნიორის, ხახვის, პროდუქტების მოპარვა. ფაქტების ჩამოთვლა შორს წაგვიყვანდა. აი ხანამდე დაეცა ჩვენი ხინდის—ნამუსი მორალი. გამკითხავი კი არავინ არის. ტელევიზიით ყველა ისმენს დიქტორის გადმოცემას, „ცაგერის რაიონში კრიმინოგენური მდგომარეობა მნიშვნელოვნად გაუმჯობესდაო".

ყოველდღე, დილის 8 საათიდან 3—4 საათამდე ქალაქის ცენტრალური მოედნის მიმდებარე ტერიტორია ხალხითაა სავსე, დგანან უსაქმოდ და ლაზღანდარობაში ატარებენ დროს. ვის არ ნახავთ აქ, წარმოება—დაწესებულების ხელმძღვანელს თუ რიგით მუშაკს. მაშინ, როცა სამუშაო საათებში სამუშაოზე უნდა იყოს, რაღაცას აკეთებდეს, ქალაქიდან თუ სოფლიდან მომსვლელს პასუხს სცემდეს, უსაქმოდ დგას ქუჩაში თუ მოედანზე. სამწუხარო ის არის, რომ ზოგიერთი ორგანიზაციის ხელმძღვანელი თუ რიგითი ქუჩაში თუ მოედანზე დგომასაც აღარ ჯერდება და სამუშაო საათებში ჩამოჯდება ქუჩის თუ მოედნის პირას, სკვერის შემოსაკავებელ ბეტონის ბარდიურზე და ისე გაყავს დრო. ძველი დროის ნოსტალგიაში ნუ [illegible] თმევენ თუ ვიტყვით, რომ წინა [illegible] ბარდიურზე ჩამოჯდებოდა კი [illegible] ვლელსაც კი აკონტროლებდნენ მოწოდებული ორგანოების წარმომადგენლები.

დღეს მართალია გავყვირით დემოკრატია და სიტყვის თავისუფლება მოვიპოვეთო, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, ქალაქად თუ სოფლად ანარქია სუფევდეს, ვის რა უნდა იმას აკეთებდეს; მთელი დღეები ქუჩაში გავატაროთ, ხელები კი გავიშვიროთ სახელმწიფოსაკენ, მოგვეცით ყველაფერი. უკვე წავიდა ის დრო, მუქთად ჭამარჩენის. ახლა, როცა საქმე თავზე საყრელია, ზამთარი წინ გვიდევს, ყველამ უნდა გამოვიღოთ ხელი, გავისარჯოთ ისე, რომ თვითონ ჩვენ დავარჩინოთ ჩვენ—ჩვენი ოჯახები. ხოლო მოწოდებულმა ორგანოებმა, მათ შორის პოლიციამ ჩაატაროს რეიდები, მოკითხოს ყველა იმათ, ვინც მთელ დროს ქუჩაში თუ საზოგადოებრივი თავშეყრის ადგილებში ატარებს.

სხვა გაზეთებიდან

ვინ არიან «იეღოვას მოწმეები»

წერილი II

„„...ქრისტეს ჯვრის მტრები" (ფილ. 3,18).

ჯვარი და მასთან დაკავშირებული სიტყვები ახალ აღთქმაში ასზე მეტჯერ გვხვდება. მას მოციქულთა დროიდან თაყვანს ვცემთ და მკერდით ვატარებთ. რადგან ის „...ჩვენთვის, რომელნიც გადავრჩებით,— ღმერთის ძალაა" (1კ. 1,18).

მწვალებელთათვის, განსაკუთრებით კი „იეღოვას მოწმეებისათვის", ჯვარს, რომელიც მათ ქრისტიანობაში წარმართობიდან გადმოსულ სიმბოლოდ მიაჩნიათ, არავითარი ღირებულება არა აქვს.

„საყარაულო კოშკის" ერთ—ერთ ნომერში (15.XI 1991წ.) იმის დასამტკიცებლად, რომ ჯვარი არაქრისტიანულია, შემდეგი მაგალითი მოჰყავთ: „ჯვრისმაგვარი გამოსახულებანი ამერიკის ინდიელ წარმართებსა და სხვა ქვეყნის არაქრისტიან ხალხებსაც ჰქონდათ და მათ თაყვანს სცემდნენ".

ეს მტკიცება შეიძლება არასერიოზულად ჩაგვეთვალა და პასუხიც არ გაგვეცა, რომ არა ის ფაქტი, რომ ერეტიკოსები ამგვარ პრიმიტიულ ხერხებს ჯვრის წინააღმდეგ გასალაშქრებლად იყენებენ.

დავუშვათ, ვიდრე კოლუმბი ამერიკას აღმოაჩენდა, იქ მართლაც არსებობდა ჯვრის მაგვარი—ორი ურთიერთპერპენდიკულარული ხაზისაგან შემდგარი გამოსახულება, მაგრამ ეს განა იმას ნიშნავს, რომ იესო დასჯის ისეთ იარაღზე არ აწამეს, რომელსაც ჯვრის ფორმა ჰქონდა?

სახარებიდან ცნობილია, რომ მოსეს მიერ უდაბნოში აღმართული გველი ქრისტეს ჯვარცმას მოასწავებს. თავად უფალი იესო ქრისტე ამბობს: „როგორც მოსემ აღამაღლა გველი უდაბნოში, ასევე უნდა ამაღლდეს ძე კაცისა" (იოანე 3,4).

ვთქვათ, თუ კოლუმბამდელ ამერიკაში გველის გამოსახვა და მისი თაყვანისცემა იცოდნენ, განა ეს იმაზე მეტყველებს, რომ მოსეს უდაბნოში გველის გამოსახულების აღმართვა არ შეეძლო და რომ ამ გამოსახულების შეხედულებით ვრი არ იკურნებოდა?

გველის თაყვანისცემა დედამიწის ყველა კუთხეშია გავრცელებული, სადაც კი იგი გვხვდება, გარდა ავსტრალიისა. მას ან განხორციელებულ ღვთაებად, ან რომელიმე კონკრეტულ წარმართულ ღმერთად (ცეცხლის, ჯანმრთელობის), ან კიდევ ბოროტების საწყისად მიიჩნევდნენ.

გველის კულტი აღმოჩენილ იქნა ამერიკაში, მექსიკის, პერუსა და ჩრდილოეთ ამერიკის ინდიელთა შორის (ბროკგაუზისა და ეფრონის ენციკ. ტ. 24).

ასე, რომ თუ ბიბლიაში მოცემულ რომელიმე ფაქტს პარალელი წარმართობაშიც ეძებნება, ეს სრულიადაც არ ნიშნავს იმას, რომ ქრისტიანებმა ეს ფაქტები უარვყოთ.

„იეღოვას მოწმეთა" მეორე უფრო მნიშვნელოვანი თეზისია შემდეგი: ბიბლია გვიჩვენებს, რომ იესო არა საერთოდ მიღებულ ჯვარზე იყო გაკრული,

მადლი

არამედ უბრალო ბოძზე ანუ „სტავროს"—ზე (საყარ კოშკი", 15.XI 92წ).

ცნობილია, რომ ჯვარი (მოგრძო ვერტიკალური ხის მორზე ჰორიზონტალურად დამაგრებული შედარებით მოკლე მორი) რომის იმპერიაში სიკვდილით დასჯის ერთ—ერთი საშუალება იყო. მას მონებისა და სხვა დაბალი წარმოშობის პირების დასასჯელად იყენებდნენ. არსებობს მრავალი ნივთიერი მტკიცება, ეკლესიის მამათა და საეკლესიო მწერალთა მოწმობანი, რომ იესო სწორედ ასეთი ფორმის ჯვარზე ეწამა.

მოციქული ბარნაბას ეპისტოლეში, სადაც ეზეკიელის მეცხრე თავის მეოთხე მუხლია განმარტებული, ნათქვამია: „თქვა უფალმა: გაიარე ქალაქი (იერუსალიმის) შუაში და უსჯულოებით დასნეულებულთა სახეზე ტაუ გამოსახე. ასო ტაუში შენ ჯვარი გაქვს".

ტერტულიანეც წერს „ბერძნული ასო ტაუ, და ჩვენი (ლათინური) T ჯვრის სახეა".

იუსტინე ფილოსოფოსი ბიბლიის იმ ადგილზე მიუთითებს, სადაც აღწერილია, როგორ ლოცულობდა მკლავებგაშლილი მოსე, რაც აგრეთვე ოთხ დაბოლოებიანი ფორმის ჯვარზე მიგვანიშნებს. ასეთი სახის ჯვარს ლათინურად კრუქს იმმისა ველ კაპიტატა ეწოდებოდა.

სვეტონიუსის მოწმობით გალბა მსჯავრდადებულებს ჯვარს აცმევდა.

ბევრია ჯვრის გამოსახულება რომის, მაგ. ლუციანიუსის კატაკომბებში, რომელსაც II საუკუნეს მიაკუთვნებენ.

(გაგრძელება იქნება)

ომი მეომრის თვალით

(დასასრული).

როგორც რამაზმა გვითხრა, სოხუმი, ეს ულამაზესი ქალაქი დღეს დამწვარი, დანგრეული გულსატკენად გამოიყურება. მძიმეა მისი კვიდროთა ბედიც, საცხოვრებელი სახლები დანგრეული აქვთ, შიმშილისგანაც კვდებიან. მეომრები ჩვენ წილ პურს ვუნაწილებდით ზოგჯერ კი ჩვენც არ გვქონდა საკვები...

რამაზი თითქოს აუღელვებლად ყვება ომის შესახებ, მაგრამ ვგრძნობთ, ეძნელება კიდევ ერთხელ გაიხსენოს ომის სისხლიანი დღეები, ისაუბროს სიკვდილზე, მოძმის ღალატზე, ძარცვაზე, იმ სისასტიკეზე, რაც ომს თან ახლავს რაც უკვე გამოსცადეს მებრძოლმა ქართველმა ბიჭებმა, ასე უპრეტენზიოდ რომ ატარებენ ომის ქარცეცხლში გამოვლილ ტკივილს.

რამდენიმე დღეში სოხუმში, ჩემს ბატალიონში დავბრუნდები, გვითხრა რამაზმა.

ცეცხლი რომ შეწყდა, მაინც? შევეკითხეთ.

„ჯარისკაცის ცხოვრება უნდა გავაგრძელო, სამხედრო აკადემიაში მსურს სწავლაო", გაგვიზიარა თავისი ჩანაფიქრი.

ცხოვრება მართლაც მოულოდნელობით არის სავსე, რამაზი ისტორიკოსი უნდა გამხდარიყო, ახლა კი სამხედრო აკადემიაში სწავლას ირჩევს, ამ არჩევანში ომია დამნაშავე, ოღონდ ამჟამად სასიკეთოდ, რამაზის ნიჭი და უნარი მდვილად სჭირდება ახალფეხადგმულ ქართულ არმიას.

გამარჯვების გზით გევლოს, რამაზ!

ლ. ცხვედიანი.

გვწერენ

ჩვენც გვინდა არსებობა

სოფელ ორბელიდან გაწუხებთ ჯემალი და მამუკა ონიანები. 1992 წლის ნოემბრიდან მთავრობის დადგენილებით უმუშევარ მამაკაცებზე პურის კომპენსაციას გასცემდა შრომის ბირჟა სათანადო საბუთების წარდგენის შემდეგ. წარვადგინეთ ეს საბუთები: სამუშაოზე შტატის გაუქმების, უმუშევრობის ცნობა. მაშინ უკანვე დაგვიბრუნეს, ჯერ არ ვიცით, მერე მოგვიტანეთო. გაზეთის საშუალებით არ გამოაცხადეს როგორ მოვქცეულიყავით. ასე იყო თუ ისე, თებერვლის თვეში დაიტოვეს საბუთები. ცხრა თვე შესრულდა დადგენილების გამოქვეყნებიდან და ერთი მანეთიც არ მიგვიღია. რამდენჯერ უნდა მივაკითხოთ უმნიშვნელო კაპიკებს, არც ღირს, მაგრამ დადგენილება დადგენილებაა და რატომ არ უნდა განხორციელდეს. იქნებ თქვენ მაინც გაგვაგებინოთ რაშია საქმე?

ჯ. ონიანი,

სოფ. ორბელი.

გილოცავთ

ლილი ტვილდიანს, გიორგი კვირკაშვილს
მალვინა, ჰამლეტ გიორგელიძეებს

გილოცავთ გერდიას ბედნიერებას. ღმერთმა ბედნიერი, სიხარულიანი დღეები ნუ მოგაკლოთ. კვლავაც გამრავლება მოგვილოცოს.

გაზეთ „ლეჩხუმის" რედაქციისა და რაიონული სტამბის თანამშრომლები.

ნინო ალავიძეს, როსტომ გიორგობიანს

გილოცავთ ბედნიერებას. იმრავლეთ და იხარეთ.

მზია გიორგობიანი.

თამრიკო ახვლედიანს, ალუდა დავითულიანს

გილოცავთ ბედნიერებას. იხარეთ, იმრავლეთ.

მარლენ მიქაძე ოჯახით.

ირმა, მამუკა, მერი, თამაზ, ვიქტორ ქარსელაძეებს

გილოცავთ შვილის, შვილიშვილის, შვილთაშვილის შეძენას.

დიტო ხეცურიანი ოჯახით.

ვერიკო, თემურ ლორთქიფანიძეებს

გილოცავთ ქალიშვილის შეძენას. ღმერთმა გაგიზარდოთ.

ბორია, ლალი განძელაძეები.

მარიკა მეგრელს, თენგიზ მანდარიას

გილოცავთ ვაჟიშვილის შეძენას. გაზრდილიყოს ერის სასახელო ვაჟკაცი.

ცაგერის საშუალო სკოლის კოლექტივი.

ინგა, გუჯუ სვანიძეებს

გილოცავთ ლქლას ბედნიერებას.

ცენტრალური ბიბლიოთეკის დარბაზისა და დამუშავების განყოფილების თანამშრომლები.

გულო ახვლედიანს

გილოცავთ შვილიშვილის შეძენას. გაზრდილიყოს ერის სასახელო ქალი.

ნელი ლეთოდიანი, მარინე შკუბულიანი, მირანდა ხაბულიანი, ზურაბ ბენდელიანი, გოგი კოპალიანი.

დოდო, ბუჭუ მამარდაშვილებს

გილოცავთ ნინოს ბედნიერებას.

ანზორ ჭაგუკიანი ოჯახით.

საშა ლეთოდიანის ოჯახს

გილოცავთ თენგიზის ბედნიერებას. გაგიმრავლოთ და გაგიხაროთ ღმერთმა.

შერმადინ სალინაძე ოჯახით.

ლელა გურჯალიანს,
მაია, გია ირემაძეებს
თამრიკო ნემსწვერიძეს,
სოფო მიქაძეს

გილოცავთ უმაღლეს სასწავლებელში ჩარიცხვას.

ზურანდა, ლევან გასვიანები.

ნინო, კახა მუშკუდიანებს
ნანი, ქორა თუთისანებს

გილოცავთ შვილისა და შვილიშვილის შეძენას.

ნუნუ, მურმან გულბანები, ფატიმა ჩხეტიანი.

მირანდა ყურაშვილს, ეგული მამარდაშვილს

გილოცავთ ბედნიერებას. ღმერთი იყოს თქვენი მფარველი.

ციცინო, ბახვა ბენიძეები.

მაგული, ნოდარ ყურაშვილებს

გილოცავთ მირანდას ბედნიერებას.

ბელა, ციცინო, როსტომ ყურაშვილები.

ბიძინა გუგავას

გილოცავთ შვილიშვილის შეძენას.

ჩქუმის სკოლის, საბავშვო ბაღის კოლექტივები.

მაგული, ნოდარ ყურაშვილებს

გილოცავთ მირანდას ბედნიერებას.

ციცინო, ბახვა ბენიძეები.

მარიკა მეგრელს, თენგო მანდარიას

გილოცავთ ვაჟიშვილის შეძენას.

ნუნუ, მურადი ხაბულიანები.

სოსო, ზაიგულ, ცაცა სილაგაძეებს

გილოცავთ იაგოს უმაღლეს სასწავლებელში მოწყობას.

შალვა, თამარი, იური, ცირა, კახა, ლაშა, შაკა მეგრელები.

იზო, ვაჟა კვენეტაძეებს

გილოცავთ შვილიშვილის შეძენას. ღმერთი იყოს მისი მფარველი.

რაიკოოპერატივის თანამშრომლები.

ხსოვნა

დავით ივანეს ძე ცვარიანი

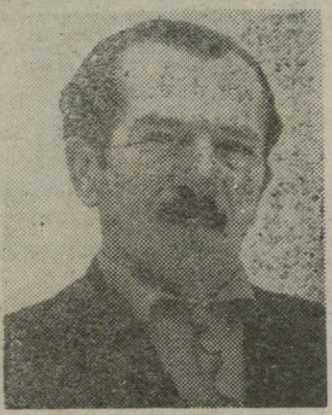

ყოვლისშემძლეა განგება, თორემ ძნელია შეეგუო იმ აზრს, რომ ჩვენს შორის აღარ არის დავით ცვარიანი, ენერგიითა და სიცოცხლით სავსე, ჯერაც ახალგაზრდა კაცური კაცი, უღალატო და უანგარო მეგობარი.

თავზარდამცემია ჩვენთვის შენი მოულოდნელი დაღუპვა, დათიკო. გვიმძიმს, ხელები გვიკანკალებს, გული გვეწურება, შენი მშობლიური სტამბისა და რედაქციის კედლებიც კი იცრემლებიან. ამ შენეულ ღვიძლ გარემოში, სადაც ყოველ კუთხე-კუნძულს შენი ნაკვალევი ატყვია, შენი სურნელი ასდის, შენი ხმა და ღიმილი შემორჩენია, შენი ნაფერები ლინოტიპებით, შენი მეგობრების კალმით შენი ხსოვნის სტრიქონები იწერება და იბეჭდება.

რაც შრომა შეიძელ, ერთი დღეც არ გიცხოვრია დაწყნარებულს. ჯერაც უწვერულვაშო ყმაწვილკაცი მოდი სტამბაში და ისე შეიყვარე პოლიგრაფისტის უმძიმესი, დაუნახავი, მაგრამ საპატიო პროფესია, რომ მას აქეთ სტამბა იყო შენი მეორე ოჯახი. აქ ათენ-ალამებდი. რამდენი უძილო ღამეები გადაგვიტანია ერთად. რამდენი წინააღმდეგობა და დაბრკოლება, თუნდაც უსიამოვნება, მაგრამ სიხარულიც ბევრი გვინახავს ერთ ჭერქვეშ. სწორედ ესაა ჩვენი სამუშაო, ასე უცნაური, სპეციფიური, დაუთმობელი. ბუნებრივია, ასეთ კოლექტივში დავაც მეტია და სითბო-სიყვარულიც.

შემდეგ როგორც გამოცდილი პოლიგრაფისტი, სტამბის დირექტორად დაგაწინაურეს. და აგერ უკვე 25 წელია ხელმძღვანელობდი ამ კოლექტივს.

დაძაბულ [illegible] ინდა წლები, შენ [illegible] ახალი შეგი[illegible], [illegible] შნე კიდევ, მაგრამ პენსიონერისა არა გეტყობოდა რა. ისევ ძველებური სიმხნევე, ხალისი გქონდა, ხშირად უბერებელსაც გეძახდით.

ამ ერთი თვის წინ გადაწყვიტე სამუშაოს დატოვება. შენს თანამდებობაზე შვილივით გამოზრდილ შენსავე კოლეგას მიეც რეკომენდაცია და წახვედი.

წახვედი და ხინჯი და სინანული დაგვიტოვე, ხინჯი იმისა, ასე იოლად რომ შეგელიეთ, ვერ ჩავწვდით შენს განცდებს, ტკივილს, ალბათ არ გეთმობოდით არც ჩვენ და არც შენი საყვარელი საქმე, რომელსაც მთელი სიცოცხლე შეალიე.

უნდა გვაპატიო, ჩვენო სულგრძელო მეგობარო შენ სულ შეგეძლო კაცურ-კაცობით ცხოვრება.

გემშვიდობება შენი ღვიძლი კოლექტივი, დათიკო. გარწმუნებთ, ვიდრე იარსებებს სტამბა და რედაქცია, ვიდრე ცოცხალია ერთი ჩვენთაგანი მაინც, შენი სახელიც ჩვენს გვერდით იქნება განუყრელი და დაუვიწყარი.

გაზეთ „ლეჩხუმის" რედაქციის, რაიონული სტამბის კოლექტივი.

ლალაკო მინდაძის ოჯახს

გილოცავთ გოგიტას უმაღლეს სასწავლებელში მოწყობას. ბედნიერი ყოფილიყოს მისი ცხოვრების გზა.

ხათუნა, ნური ხეცურიანები, ნაზიკო, მურთაზ ჩაკვეტაძეები.

იზა გიორგობიანს, გოჩა კაჭარავშვილს

გილოცავთ ბედნიერებას. სიყვარული და სიხარული დაგვედებოდეთ მრავალჟამიერ.

მანონი, იური ხეცურიანები.

მერი, გურამ გიორგობიანებს

გილოცავთ შვილის როსტომის ბედნიერებას.

იური, ლია, ნაზი, თამილა, სულიკო, გივი, ჯემალი, არჩილი, ნანული ქომეთიანები.

მერი, გურამ გიორგობიანებს

გილოცავთ შვილის როსტომის ბედნიერებას.

ოლეგი, დადაში, გულვერ, ჯიბილო, ჯიმშერ გიორგობიანები, მერი, ბუხუტი, დალოსტი, შალვა, ბესიკ ხეცურიანები, ჯიბილო აბაშიძე, დათო ჩხეტიანი, კაკო ყურაშვილი ოჯახებით.

ნაზიკო, ჯიბილო გიორგობიანებს

გილოცავთ ქალიშვილის იზას ბედნიერებას.

ოლეგი, დადაში, გულვერი, გურამი, ჯიმშერ გიორგობიანები, მერი, ბუხუტი, თენგიზ, დალოსტი, ბესიკ ხეცურიანები, ჯიბილო აბაშიძე, კაკო ყურაშვილი ოჯახებით.

ფატი ყურაშვილს, ვალერი ბენიძეს

გილოცავთ ვაჟის შეძენას. გაზრდილიყოს სასახელო.

ზუგის საბავშვო ბაღის თანამშრომლები.

ნათელა, პარიმონ ხეცურიანებს

გილოცავთ კახას უმაღლესი სასწავლებლის დამთავრებას.

ავთო ჩორგოლიანი ოჯახით.

ნარგიზა, კახა ჩაკვეტაძეებს
იზა, კუსია ჩაკვეტაძეებს
ლედი, გურამ ხეცურიანებს

გილოცავთ შვილისა და შვილიშვილის შეძენას. კვლავაც სიხარულსა და სიმრავლეს გისურვებთ.

ბივი კვირკაშვილი, მამუკა ქარსელაძე ოჯახებით.

იზო, ვაჟა კვენეტაძეებს
ქუქუნა, მურადი ლიპარტელიანებს

გილოცავთ შვილიშვილების შეძენას. გაზრდილიყონ სასახელო.

იური ჩხეტიანი, დათო გოქაძე, დათო ხეცურიანი, ვალოდია თოდიძე, ავთო ჩორგოლიანი, ზაირა სილაგაძე ოჯახებით.

ია, ლერი ტვილდიანებს

გილოცავთ მარიკას უნივერსიტეტში ჩარიცხვას.

ქენია, ანიჩკა, თინა, მერი, ზურაბ, ანზორ, გურამ ტვილდიანები ოჯახებით.

ლილი, ციცო, დათო, მამუკა მუშკუდიანებს

გილოცავთ მარიკას უმაღლეს სასწავლებელში მოწყობას.

როსტომ სალინაძე ოჯახით.

დოდო, ბუჭუ მამარდაშვილებს

გილოცავთ ნინოს ბედნიერებას.

ლალი ლარცულიანი, თალიკო ზუგავა, მერი გურგუჩიანი, გულნაზ ქარსელაძე, ელისო ნემსაძე.

ნინო, კახა მუშკუდიანებს
ნანი, ქორა თუთისანებს

გილოცავთ შვილისა და შვილიშვილის შეძენას.

რუბენ დავითულიანი ოჯახით.

ირმა, მამუკა ქარსელაძეებს
გულო, ბიძინა გუგავებს

გილოცავთ შვილისა და შვილიშვილის შეძენას.

რუბენ დავითულიანი, ზურაბ ხაჭაპურიძე ოჯახებით.

იზა, თენგიზ ხეცურიანებს

გილოცავთ ქალიშვილების მაკასა და ეკას ბედნიერებას.

ოლეგ, გურამ, დადაში, გულვერ, ჯიბილო, ჯიმშერ გიორგობიანები, მერი, ბუხუტი, დალოსტი, ბესიკ ხეცურიანები, ჯიბილო აბაშიძე, კაკო ყურაშვილი ოჯახებით.

ხსოვნა

გულნარა გასვიანი-ხეცურიანი

ჩვენი საფიცარი ათთოს მეუღლე რომ შემოდი ჩვენს ოჯახში, ბედნიერება და სიხარული, სიყვარული და სითბო შემოიტანე, ტყუილად კი არ გეძახდით ნანატრ რძალს...

მერე პაწია გვანცა გაჩნდა, შენი და ჩვენი სიხარული, სიცოცხლეს შეჯხაროდი, ფანატიკურად ერთგული მეუღლე და დედა იყავ.

მაგრამ თვალსა და ხელს შუა გაგვიფრინდა სიხარული შენცა და ჩვენც. ავადმყოფობამ შეგაწუხა. თავიდან არ ეპუებოდი, დარდსაც არავის გვიმხელდი, მაგრამ ბოლოს საკუთარ თავს თვითონვე გამოუტანე უკიდურესი განაჩენი, ჩვენო ამაყო და თავმოყვარე გოგოვ...

ახლა აგვისტოა, გულო! დაწყევლილი თვე შენთვის და ჩვენთვის. გვენატრები, გიხსენებთ, ცრემლად ვიღვრებით, მაგრამ ვერაფერს გშველით.

შენი გვანცა იზრდება, დარჩის, დაგეძებს, დედაო, გეძახის... შენი დედმამისა და დედმამიშვილების წყალობით მას არაფერი გაუჭირდება, მაგრამ ხომ იცი ძნელია ობლობა.

ნათელში ყოფილიყოს შენი სპეტაკი სული, ჩვენო ლამაზო, კეთილო, დაუვიწყარო რძალო, ჩვენო ნანატრო სიხარულო და მოურჩენელო ტკივილო.

დედამთილი, მაზლი, მულები ოჯახებით.

მეუღლე ზინა, შვილები ალექსანდრე, დათო, ძმა ბიქტორი, და თამარი, ძმისშვილები სოზარი, ზაური, დალი, მარინე ცვარიანები, დისშვილები ჯანსულ კაკო ლეშკაშელები, რძლები დოდო, გოგუცა, ციცო, მერი, გულო, ლერი, ლიანა, შვილიშვილები სოფიკო, ზორბები, ძმისშვილიშვილები, დისშვილიშვილები, დეიდაშვილები, მამიდაშვილები, ბიძაშვილები იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

დავით ივანეს ძე ცვარიანი.

გამოსვენება 19 აგვისტოს, ხუთშაბათს სოფ. გვესოდან, დაკრძალვა ქ. ცაგერში.

გრიგოლ ბენდელიანი, ბადრი ბანძელაძე ოჯახებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

დავით ცვარიანი

და სამძიმარს უცხადებენ განსვენებულის ოჯახს.

ზაურ ახვლედიანი, ზურა, დათო ხეცურიანები ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

დავით ცვარიანის

გარდაცვალების გამო.

ეთერ, ზურაბ სვანიძეები, ლამარა, იოსებ ჩარკვიანები, გულიკო ზურაბ ხაბულიანები იუწყებიან

დავით ცვარიანის

გარდაცვალებას და თანაუგრძნობენ განსვენებულის ოჯახს.

შოთა, მურთაზ, საშა ჩაკვეტაძეები, შიო ახვლედიანი, ლევან ჩიქოვანი, შალვა ცვარიანი, კოსტა ლურჭუმალიძე, სამსონ კოპალიანი, ტარიელ გუგავა, სერგო მიკაძე, ჟორა ხეცურიანი ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

თამარ კვირკაშვილის

გარდაცვალების გამო.

რაიპოლიკლინიკა —საავადმყოფოს თანამშრომლები თანაუგრძნობენ დინარა, ჯანიკო კვირკაშვილებს დედის

პაშა კვირკაშვილის

გარდაცვალების გამო.

შვილები ლალი, ზოია, როლანდი, ჯონი, ძმები გრიშა, ვივი, იორამი, რძლები ლალი, დარეჯან, ლილი, ათელა, ლიდა, სიძეები დიმიტრი ალავიძე, დათო დავითაია, შვილიშვილები ქეთინო, გიორგი, ქეთინო, სოფიკო, ანა, დიმიტრი, შვილთაშვილი ნინიკო, ცოლის ძმები იაშა, ტრისტან ლეთოდიანები, ძმისშვილები იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

რუბენ პლატონის ძე ჯიქია

დაკრძალვა 19 აგვისტოს, ხუთშაბათს ქ. ცაგერში.

კლასელები თანაუგრძნობენ დათო ცვარიანს მამის

დავითის

გარდაცვალების გამო.

რუბენ სილაგაძე, ვივი გვიშიანი, ნოდარ თვარაძე ოჯახებით იუწყებიან

დომიკა ნემსწვერიძე—გურჯალიანის

გარდაცვალებას.

ბიზო, გელა, ბორია, ალექსანდრე გოლეთიანები თანაუგრძნობენ თამაზ ჩაკვეტაძის ოჯახს დედის

თამარის

გარდაცვალების გამო.

ლაილაშის საკრებულოს, კავშირგაბმულობის განყოფილების, კლუბ—ბიბლიოთეკის, საბავშვო ბაღის თანამშრომლები თანაუგრძნობენ ლერი, ჯანსული ლეშკაშელებს ბიძის

დავით ცვარიანის

და ნანული ჩაჩხიანს დისშვილის

ნიკა მახვილაძის

გარდაცვალების გამო.

სერაპიონ, გოჩა ახვლედიანები, პიერ ფუტკარაძე ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

თამარ ჩაკვეტაძის

გარდაცვალების გამო.

კავშირგაბმულობის საწარმოო სამმართველოს კოლექტივი იუწყება, რომ გარდაიცვალა

დავით ცვარიანი.

მეუღლე ლენა, შვილები ლილი, ნუნუ, ავთო, დარეჯანი, დები ია, ნაზიკო, ძმა სოგრატი, მიტუშა, რძალი ელი გოგიასვანიძე, სიძეები კოტო მანაგაძე, მიტუშა ლიპარტიანი, შვილიშვილები მანანა, თეონა, გიორგი, პოლიხმა ნიკო ხაბულიანი, ცოლისდები ნადია, ჟუჟუნა, დისშვილები, ძმისშვილები, ბიძაშვილები, ბიძაშვილისშვილები, ცოლისდისშვილები, ცოლისძმისშვილები ოჯახებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

ამბროსი პარიმონის ძე ჩიქოვანი.

დაკრძალვა 26 აგვისტოს, ხუთშაბათს სოფ. ცხუკუშერში

ტუხუ გურგუჩიანი, ბუხია გურჯალიანი თანაუგრძნობენ თაილი, რუსიკო, რაინდი გურჯალიანებს დისშვილის

თამრიკო სილაგაძის

გარდაცვალების გამო.

ბიზო სალინაძე, ლევან ძნელაძე, გურგენ მუშკუდიანი ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

რუბენ ჯიქიას

გარდაცვალების გამო.

ლაილაშის საშუალო სკოლის თანამშრომლები თანაუგრძნობენ იზო, რეზო ჩაჩხიანებს მამიდის

ცუცა ჩაჩხიანის

გარდაცვალების გამო.

გურამ გვიშიანი ოჯახით თანაუგრძნობს ზაზა მახარობლიძეს სიმამრის

მევლუდ იობიძის

გარდაცვალების გამო.

ლაშა გურჯალიანი ოჯახით თანაუგრძნობს ზაზა მახარობლიძეს სიმამრის

მევლუდ იობიძის

გარდაცვალების გამო.

ლედი, ზაურ ბენიძეები თანაუგრძნობენ დალი, პიერ ფუტკარაძეებს

გელა ახვლედიანის

გარდაცვალების გამო.

შვილები თამარი, თინა, ვენერა, ომარი, რძალი გულნაზი, სიძეები რუბენ სილაგაძე, ვივი გვიშიანი, ნოდარ თვარაძე, შვილიშვილები, შვილთაშვილები, ძმისშვილები, დისშვილები იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

დომიკა ეგნატეს ასული ნემსწვერიძე—გურჯალიანი.

დაკრძალვა 21 აგვისტოს, შაბათს, სოფ. ორბელში.

კომუნალურ საწარმოთა კომბინატის, ტექბიუროს, სახლმმართველობის თანამშრომლები თანაუგრძნობენ ლალი კვირკაშვილს მამამთილის

რუბენ ჯიქიას

გარდაცვალების გამო.

შოთა, გურამ, კარლო, ჯემალ ცვარიანები ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

დავით ცვარიანის

გარდაცვალების გამო.

შალვა, ჯუმბერ, ნოდარ ცვარიანები ოჯახებით იუწყებიან

დავით ცვარიანის

გარდაცვალებას.

მურთაზ, სოსო ბერიძეები ოჯახებით იუწყებიან

დავით ივანეს ძე ცვარიანის

გარდაცვალებას და თანაუგრძნობენ განსვენებულის ოჯახს.

ცაგერის საშუალო სკოლის კოლექტივი თანაუგრძნობს დათო ცვარიანს მამის

დავით ცვარიანის

გარდაცვალების გამო.

სოსო გასვიანი ოჯახით თანაუგრძნობს ჭირისუფალს

დავით ცვარიანის

გარდაცვალების გამო.

ალექსანდრე, აქსენტი, ბორის, ბიზო, გელა გოლეთიანები ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

დავით ცვარიანის

გარდაცვალების გამო.

როსტომ სალინაძე, ოთარ ხეცურიანი, ზაურ თუთისანი ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

დავით ცვარიანის

გარდაცვალების გამო.

კავშირგაბმულობის საწარმოო სამმართველოს კოლექტივი ღრმა მწუხარებით იუწყება, რომ გარდაიცვალა კავშირგაბმულობის ყოფილი თანამშრომელი

თამარ კვირკაშვილი.

ზოთა მურცხვალაძე, როლანდ ჯიქია ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

თამარ ჩაკვეტაძის

გარდაცვალების გამო.

აქსენტი გოლეთიანი ოჯახით იუწყება

თამარ კვირკაშვილის

გარდაცვალებას.

შვილი ლენა, სიძე ბენია [illegible]ნარიძე, ძმა [illegible], რძალი [illegible] ლულუნა, დები [illegible], ძმისშვილები, [illegible], შვილიშვილები, შვილთაშვილები იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

ვერა (ვერიჩკა) ფუტკარაძე—გოლეთიანი.

დაკრძალვა 21 აგვისტოს, შაბათს სოფ. სანორჩში.

იზო გოგოხიძე, ამირან კვირკაშვილი, ლაშა გურჯალიანი ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

თამარ კვირკაშვილის

გარდაცვალების გამო.

ლოლა, ოთარ, ბორია, ჯონი ჩაკვეტაძეები, კაკო გენდელიანი, ჯოკია შკუბულიანი ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

თამარ ჩაკვეტაძის

გარდაცვალების გამო.

რაიპოლიკლინიკა —საავადმყოფოს თანამშრომლები თანაუგრძნობენ მედიკო შკუბულიანს სიძის

გრიგოლ სილაგაძის

გარდაცვალების გამო.

ტარიელ გუგავა, შოთა, ბიკიკო მურცხვალაძეები, ციალა დოლბაია, ჟორა ხეცურიანი, რომან ტვილდიანი ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

რუბენ ჯიქიას

გარდაცვალების გამო.

ლამარა ჯაგურია, ნანი, ნანა კალანდაძეები, გულო მუშკუდიანი, მაგული გურგუჩიანი, ხათუნა მეშველიანი, ნაირა ყურაშვილი, მათიკო გუგავა, ვენერა ახვლედიანი, ლენა მურცხვალაძე თანაუგრძნობენ ნანა ახვლედიანს მეუღლის

გრიგოლ სილაგაძის

გარდაცვალების გამო.

თამაზ, რამაზ კოპალიანები, დათო, რომან ლეთოდიანები, ვახტანგ, ვაჟა სალინაძეები, ჯონი ხალიანი, ზაზა, იაგო ყურაშვილები, მირზა ლიპარტელიანი, თამაზ არდანიანი, შამილ ლარცულიანი, ზურაბ ჯამბურიძე, სოზარ კვირკაშვილი, მერაბ გუგავა, იური ომანაძე ოჯახებით თანაუგრძნობენ როზა, თამაზ ჩაკვეტაძეებს დედის

თამარ ჩაკვეტაძის

გარდაცვალების გამო.

ბიძინა გვიშიანი, ემელიანე, ელგუჯა, გუჩუ, მევლუდ, ?ერგო სვანიძეები, ნოდარ ხეცურიანი, დიმიტრი ჩიქოვანი ოჯახებით თანაუგრძნობენ ჭირისუფალს

ამბროსი ჩიქოვანის

გარდაცვალების გამო.

ქალაქის №1 ორმოცბინიანი სახლის IV სადარბაზოს მცხოვრებნი იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

მერი თუთისანი.

რედაქციის მისამართია: 384100 ქ. ცაგერი, რუსთაველის ქ. №56, ტელეფონი 22-31.
შეკვეთა №18 ტირაჟი 1856

გაზეთი მუშაობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. ავტორთა აზრი შესაძლოა არ ემთხვეოდეს რედაქციისას. ავტორები თავად აგებენ პასუხს მასალაში მოყვანილი ფაქტების სიზუსტეზე.

დამფუძნებელი—რედაქციის კოლექტივი

რედაქტორი ნ. ნემსაძე.

ცაგერის რაიონული სტამბა.